

На този площадъ презъ ХІ вѣкъ е билъ изгоренъ живъ богомилъ Василий. Лѣтописецътъ разказва, че увещанията и заплахитѣ не могли да заставятъ вѣрващия богомилъ да се откаже отъ убежденията си. На площада издигнали клада. Довели Василия и той съ усмивка на лице влѣзълъ въ огъня.

На югъ отъ Хиподрома и „св. София“, до брѣга на Мраморно море, се намиратъ развалинитѣ отъ старитѣ *византийски дворци*. Долу, покрай морето, минава старата крепостъ, която опасва полуострова. Бродимъ между развалинитѣ, спираме се по-дълго на мѣстото, гдето е била *Магнаурската школа*. Катеримъ се по стенитѣ, провираме се презъ сводеститѣ останки. Бедняци сж издѣлбали дупки въ стенитѣ и тукъ живѣятъ. Сковани тенекета и парцали прикриватъ входоветѣ на тѣхнитѣ жилища. Привлѣчени отъ нашия шумъ, нѣкои любопитни се измъкватъ изъ жилищата си и ни следятъ съ изгасналъ погледъ. Миналото се разгва като лента предъ въображението. Летятъ вѣковетѣ. Какво величие, всемощностъ и блѣсъкъ нѣкога! Ей тамъ нѣкъде е било *Магнаурското училище*. Въ него сж се учили синоветѣ на императоритѣ и на висшитѣ сановници. Тукъ е добилъ образование и българскиятъ царъ Симеонъ, тукъ се е подготвилъ и великиятъ славянски просвѣтителъ, св. Кирилъ. Тукъ е било най-голѣмото огнище на просвѣта и култура въ тогавашно време. По-нататъкъ сж били грамаднитѣ дворци, украсени съ мраморъ и злато. И предятъ се императори и вельможи, облѣчени въ пурпурни и златообшити мантии.

Тържества, борби, триумфи. Великолепни приеми, описани отъ съвременниците. Ето идватъ варварски пратеници. Въвеждатъ ги въ мраморната и приемна зала. Златниятъ тронъ на императора е въ дъното. Отъ двѣтѣ страни лежатъ златни лъвове. Позлатени дървета и птички красятъ залата. Влиза императорътъ. Отварятъ уста лъвоветѣ и реватъ, подскачатъ златнитѣ птички